

Ágoston Tamás RÉSZLET IZSÁK NAPLÓJÁBÓL

*Apám emlékének,
aki január 31-én halt meg*

Aznap reggel a konyhában ültem,
magamba merültem
kortyolgattam a kávé,
talán még
újság is volt a kezemben,
nem talmi,
hanem irodalmi.
Éppen a tartalomjegyzéket nézegettem,
mikor elcsoszogott mellettem
az apám.
Iparkodott a WC-be,
de a távolságot elmérte.
Hónapok óta apadó testén,
a megsárgult bőr fölött
nem lógott jótékonyan ruha,
pucér volt,
mint egy magamutogató
nyugdíjas drakula.
Hegyes füle,
kampós orra,
dülledt szeme
már alig volt emberi:
folytak nedvei.

Mikor megláttam a padlón kanyargó
barna csíkot,
amiről most naplót írok,
rám tört a hányinger.
Vízbe mártott ócska inggel
léptem oda:
mint egy mániákus cseléd,
felsúroltam az előszoba
minden négyzetcentiméterét.
Mikor befejeztem,
ő már a centrifugán ült:
idült
köhögés rázta.
Feldühített mosolygása.
Megütöm: ez villant eszembe.

Elmondom kedves naplóm azt is,
mi történt este.

Este pálinkát ivott az altatóra,
aztán kitámolygott papucsban a hóba,
felült a sárga Babettára,
elhúzik innen, mondta, a picsába,
majd, mint egy kaszkadőr, a gázra lépett,
és nekiment a zúzmarás kerítésnek...
A hóban terült el nyögve,
kurva istenit, hörögte,
szaggat a lábam, fáj a derekam,
jaj, nagyon megütöttem magam,
mielőtt segítségért üvöltök,
emelj fel a földről,
te ütődött!

Felemeltem, mint egy cementes zsákot,
teste megfeszült, aztán rángott,
vállamra dobtam, bevitettem a házba,
hátamra csorgott útközben
a nyála.

Lehet, hogy könny volt,
erre már nem emlékszem,
nem emlékezhetem mindenre én sem,
de azt még most is magam előtt látom,
hogly mozdulatlanul fekszik az ágyon,
látom a gyárban csonkult kezét,
savós szemében a rettenetet...
Eleget láttam akkor. Eleget.

Feküdt az ágyon, engem nézett,
fürkészte hátam mögött a fényességet,
a fény mögött tömörülő éjszakát,
amin nem rágja át
magát
se test, se lélek,
miután a túlvilági darálóba lépett.
Kezében akkor már nem volt kés,
agyában eszelős küldetés,
nem akarta kiontani vérem
egy pokoli indulat hevében.
Akkor már nem ő volt Ábrahám,
hanem csak az én haldokló apám,
én pedig egy riadt kölyök,
nem Izsák.
Elhadartam magamban egy gyors imát.

Mikor a borostás hullaszállítók
két nap múlva berakták a tepsibe,
elmentem inni a restibe.
Ültem a sör előtt,
és bárgyún mosolyogtam,
gondolatban az ujjamat szoptam,
mint egy magányos, megbántott lélek.

Kegyetlen dolgok a tények.